

МУП Р СРБИЈЕ
У К П
11.07.2001. године
Београд

СЛУЖБЕНА БЕЛЕШКА

Дана 10.07.2001. године обављен је информативни разговор са **Петровић Славком**, од оца Радивоја, мајке Цвијете, рођене Пејић, рођен 28.08.1950. године у месту Дуб, општина Бајина Башта са станом у Бајиној Башти, Ул. Бановић Страхиње бр. 15, тел. у стану 031/852-773, пензионисани радник МУП-а Р Србије, на околности проналаска неидентификованих лешева мушког и женског пола 1999. године у води језера "Перућац" у Бајиној Башти.

Исти је у разговору изјавио да је у ноћи око 02,00 часа, крајем марта или почетком априла 1999. године, у време трајања НАТО агресије на СРЈ, на врата његовог стана позвонио **Максимовић Милан** зв. "Макса - каменорезац", припадник резервног састава Државне безбедности, тада ангажован у јединици за посебне намене, лоцираној у месту Рачанска Шљивовица и рекао му: "Славко, неки лешеви пливају у близини бране". Петровић Славко, који је у то време обављао послове командира ОУП-а Бајина Башта на то му је одговорио: "шта ја имам са тим", а на то је Милан рекао: "моје је само да те обавестим о томе" и затим отишао.

У јутарњим часовима Петровић је отишао на назначено место, где је, на око 2 км удаљености од бране видео 5-7 лешева како плутају на површини воде. О томе је одмах обавестио свог претпостављеног, у то време начелника Секретаријата у Ужицу, пуковника **Керић Ђорђа**. Начелник секретаријата му је наложио да остане на лицу места, а да ће он, у међувремену, послати два човека из Секретаријата да виде о чему се ради и да му пружи потребну помоћ.

Након извесног времена у Бајину Башту су дошла два припадника Секретаријата из Ужица, **Доганчић Радован**^{кић}, шеф Одсека за странце и управне послове и **Деспотовић Милутин**, инспектор у Одељењу полиције. По обиласку лица места Доганчић се консултовао телефонским путем са начелником Секретаријата, Керић Ђорђем. Затим су у Бајину Башту дошла и два припадника криминалистичке полиције СУП-а Ужице, **Милутиновић Бошко** и **Милета Петровић**.

По претходном договору са начелником Секретаријата, Доганџић је предложио да се позову рониоци и да се лешеве уклоне, односно потопе, како цео догађај не би узбунио јавност. За тај посао командир Петровић Славко је ангажовао рониоца из Бајине Баште - **Мандић Милију**, припадника цивилне заштите.

Милутиновић, Петровић и рон. Мандић, су заједно чамцем отпловили до лешева (који су се налазили удаљени од бране око 2 км ближе босанској страни) да везивањем за камен потопе лешеве на дно језера. Након извршеног потапања лешева, осим Петровића, сви су се вратили у Ужице.

Петровић је даље изјавио да је дан или два после овог догађаја из воде језера, уз саму обалу, изронио товарни сандук хладњаче (беле боје, без натписа), пун људских лешева и око сандука је плутало неколико лешева. Одмах је о томе обавестио начелника СУП-а Ужице.

На лице места, затим, поново су дошли Петровић и Милутиновић, припадници ОКП СУП Ужице. Наредба из Секретаријата у Ужицу била је да се товарни сандук потопа заједно са лешевима. То је практично било неизводљиво. Стога је договорено да се сви лешеве заједно са сандуком хладњаче изваде из воде ...!

Тадашњи командир Петровић Славко је предложио да се за тај посао ангажују дизалица и камион-кипер фирме "Електроизградња" из Бајине Баште, што је и учињено. Како је у међувремену сандук са лешевима струја удаљила од обале, прво је привучен, а затим је покушано да се извуче на обалу. То није успело јер се приликом вађења сандук распао, а лешеве поиспадали у воду.

Да би извадили лешеве из воде криминалистички полицајци су их убацивали у корпу са "Хидроелектране" која служи за чишћење бране, затим дизалицом износили на обалу и убацивали у камион. То је понављано више пута. По процени криминалистичких полицајаца и командира, било је 50-60 лешева. Осећао се несносан смрад јер су лешеве били у стадијуму поодмакле трулежи. Неки од лешева били су без удова, обезглављени, нагорели, са траговима земље на себи. Било је нагих и обучених, жена и мушкараца. Петровић Славко је изјавио да међу извађеним лешевима није уочио лешеве деце. У камион су поред лешева утоварени и делови сандука хладњаче.

По завршетку утовара лешева у камион ангажован је и утоваривач "Улт" да ископа јаму. Сви лешеве су закопани у јаму ископану на левој обали речице Дервента, на ушћу у Перућачко језеро.

За све време ове акције, по изјави Петровић Славка, из МУП-а Р. Србије је вршен притисак да се радови убрзају, што је телефонским путем преносио тадашњи начелник СУП-а Ужице Ђорђе Керић.

У време транспорта лешева до јаме, та деоница пута била је блокирана за саобраћај од стране припадника МУП-а.

Петровић Славко је изјавио да је од стране тадашњег руководства МУП-а Р Србије било наложено да се о конкретном догађају "ћути", као и да се о томе "ништа не пише".

II

Дана 10.07.2001. године обављен је и информативни разговор са припадницима Одељења криминалистичке полиције Секретаријата у Ужицу:

- **Петровић Милетом** од оца Радољуба, рођен 1968. године у Чачку – оперативни радник на сузбијању имовинских деликата,
- **Милутиновић Бошком** од оца Ивана, рођен 1953. године у Куманову, Македонија – оперативни радник на сузбијању имовинских деликата и
- **Ђорђевић Драганом** од оца Јована, рођен 1954. године у Ужицу – на радном месту шефа Одсека за сузбијање општег криминалитета,

на околности њиховог учешћа око вађења из воде и транспортовања до места закопавања више неидентификованих лешева мушког и женског пола, пронађених априла 1999. године у језеру Перућац код Бајине Баште.

Милутиновић Бошко и Милета Петровић су изјавили да су у петак, 09.04.1999. године у време бомбардовања СР Југославије од стране НАТО позвани у канцеларију Керић Ђорђа, начелника Секретаријата у Ужицу, који им је тада рекао да мора да иду у Бајину Башту, јер **"треба да поправе нешто што је други упрскао"**. То им је објаснио рекавши им да иду у Бајину Башту, јер у води језера плутају неки лешеве, и да их треба уклонити како се не би узнемирила јавност... Тада су у Бајину Башту отишли Милета Петровић и Бошко Милутиновић. У ОУП-у Бајина Башта затекли су Доганчић Радована, шефа Одсека за странце и управне послове, Деспотовић Милутина, инспектора у Одељењу полиције и командира ОУП-а Петровић Славка.

Када су отишли на лице места видели су неколико лешева како плутају по површини воде. Лешеве су били на удаљености око 2 км од бране, ближе босанској страни. На лицу места им је пренето и наређење из Секретаријата у Ужицу да се лешеве потопе... Тада су Милета Петровић и Бошко Милутиновић одређени да са још једним рониоцем (кога нису познавали) чамцем отплове до лешева и тамо их потопе, везујући их канапом за камен. У води је било 7 лешева (два женског и 5 мушког пола). Након извршеног задатка вратили су се у СУП Ужице и о томе обавестили Доганчић Радована и Деспотовић Милутина.

По изјави Милутиновића и Петровића, 24 часа након од овог догађаја, поново су позвани у просторије начелника Секретаријата, Керић Ђорђа, који им је тада рекао да поново треба да иду у Бајину Башту, јер је, тамо, на површину језера испливао и сандук камиона - хладњаче са више лешева.

У Бајину Башту стигли су у касним вечерњим часовима. Видели су да се товарни сандук, у којем се виде лешеве, налази уз саму брану, ближе босанској страни, као и да око сандука плута више лешева. О томе су обавестили начелника Секретаријата у Ужицу, који им је рекао да преспавају у Бајиној Башти, а да ће им се сутрадан придружити још људи који ће им помоћи око потапања сандука са лешевима, како је и био претходан договор.

Сутрадан им се придружио Ђорђевић Драган, шеф Одсека за општи криминалитет и **Зоран Митричевић** начелник ОКП СУП у Ужицу, који је убрзо напустио лице места.

Када су оценили да је потапање сандука са лешевима практично неизводљиво, Милутиновић Бошко, Ђорђевић Драган и Петровић Милета су ручно утоваривали лешеве у корпе са бране ХЕ, а затим их помоћу дизалице износили на брану и убацивали у камион. У камион су утоварили и делове сандука хладњаче у коме су се налазили лешеве. Због несносног смрада радили су под "заштитним маскама", тако да нису могли да уоче све детаље везане за лешеве, али су изјавили да је било нагорелих, лешева без удова, без главе, као и са траговима земље на себи.

У разговору су негирали да је међу лешевима, којих је по њиховој процени било 50-60, било лешева деце. Углавном су то били лешеве млађих мушких и женских лица.

Лешеве су у камионом превезени до јаме на левој обали реке Дервента, на ушћу у Перућачко језеро, где су уз помоћ утоваривача марке "Улт", власништво фирме "Електроизградња" из Бајине Баште закопани.

Исти су изјавили, да су, прегледом ширег лица места пронашли део ретровизора светло плаве боје, који највероватније потиче од камиона хладњаче у чијем склопу је био сандук у коме су се налазили лешеви. На основу тога претпостављају да је и камион исте боје те да се, моторни део и шасија налазе на дну језера.

Према процени Милутоновића, Ђорђевића и Петровића, сандук извађен из језера је, највероватније био на камиону носивости око 7 тона.

Милутоновић Бошко, Петровић Милета и Ђорђевић Драган, како изјављују, о наведеном догађају нису коментарисали између себе, нити са било ким, а у вези са тим нико их више ништа није питао.

РАДНА ГРУПА